

OYUNLAR

İsmail ISPARTA

Olmadı, diye mırıldandı kırgın bir sesle. Derin bir of çekti. Her şey üzerine üzerine geliyor gibiydi. Yüreği mengeneyle sıkıştırılıyordu sanki. Etrafa baktı. Mesai çıkışı olduğu için otobüs hıncahınc doluydu. Herkes, biraz sonra ailesine kavuşacak, yorgunluk çıkaracaktı. Herkesin bir mesaisi vardı. İnsanın mesaisinin olması güzel bir şey olmalıydı. Mesai olunca sokaklarda boş boş gezmiyor, kahve köşelerinde pineklemiyor, büyüklerin ağızlarına sakız ettikleri baltalı saplı deyimlere muhatap olmuyordun. O ise muhatap oluyordu sürekli. Babası ne zaman “oğlum daha ne zaman...” diye söze başlasa çileden çıkıyor, hemen kendini dışarı atıyordu. Ama ne yapabiliirdi ki? Bu kadar üniversite mezunu bile işsiz gezerken...

Mustafa’yla iki sene önce tanışmıştı. İkisinin de işsiz olması dostluklarının kısa sürede ilerlemesini sağlamıştı. Sürekli beraber geziyor, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu artık.

Mustafa bir gün onu, çok seveceği bir yere götüreceğini söyledi. Meraklanmıştı. Ne kadar uğraştıysa da bu yerle ilgili gidene kadar bilgi alamadı. Sonra Mustafa onu Takkeli Baba Dergâhına götürdü. Kısa sürede içi ısındı buraya. Huzur vardı çünkü burada. Samimiyet ve sükûnete içkin bir huzur... Artık dergâha sık sık gidiyor şeyh efendinin sohbetlerinden faydalanıyordu.

Bir gün şeyh efendiye dergâha intisap etmek istediğini söyledi. Şeyh efendi “bizim yolumuz uzundur, engeli çoktur. Nefesin yeter mi bu yolculuğa?” dedi. “Yeter hocam!” dedi heyecanla. Sonra hocası ne derse harfiyen uyguladı. Zorlu bir yolculuğa koyulmuştu. Nefsiyle mücadele ediyordu durmadan. Ama sırtını bir türlü yere getiremiyordu nefsin. Bu yüzden riyazete girdi. Az yedi, az içti, az uyudu. Riyazete giren dervişlerle ilgili dinlediği, okuduğu menkıbelerin haddi hesabı yoktu. O da kıssası anlatılan bir derviş olabilir miydi? Neden olmasındı.

Olmadı.

Riyazete gireli otuz gün olmuştu, ama hâlâ nefsi istekleri taş gibi yerinde duruyordu. Riyazeti bırakmaya karar verdi.

Bunları düşünürken yanında mini etekli bir kadın belirdi. Başını yere eğdi hemen. Nefsi... Kadının tahrik eden kokusu, içinde uzun süredir uykuya yatan aç köpekleri uyandırmıştı. Üzerinde sanki bir ton ağırlık... Sırtı sıırılsıklam ter... Nefesi... Bu düşüncelerden sıyrılmak için telefonunu çıkardı. Rastgele karıştırdı. Mesajlara girdi çıktı. Oyunları açtı. Telefonda oyun oynamayı severdi. Brekaout oyununu açtı. Ama köpekler... Kadın... Nefsi... Nefesi... Top, blokları parçaladıkça, sanki içinde bir şeyler parçalanıyordu... Parçalanıyordu durmadan... Top parçalıyordu... Nefsi parçalıyordu... Köpekler... Kadın... Mürit... Kokusu... Riyazet... Parçalıyordu... Oyun... Menkıbe... Kendi... Nefsi... Parça... Oyun... Par... Kendi... Pa... Oy... Ken... P... K... O... M... R... N.....

Genç mürit, sofada kitap okurken derin düşüncelere dalmış; yarım saattir aynı cümleyi kaç kez okuduğunun farkına bile varmamıştı. Nerede yanlış yaptım, diye mırıldandı. Beş sene olmuştu şeyhine intisap edeli. Fakat beş senedir insan-ı kâmil yolunda bir arpa boyu yol alamamıştı. Hakikat yolunda yürümek zordu. Biliyordu bunu. Ancak bir keramet, en azından salih bir rüya... Daha iki gün önce arkadaşısı Abdullah, rüyasında Geylani hazretlerini gördüğünü söylemiş, şeyhinin iltifatına mazhar olmuştu. Onun rüyaları ise delik deşikti. Sürekli günahlara dalıyordu rüyalarında. Nerede yanlış yapmıştı? Evrad u ezkarında mı mı bir eksiklik vardı? Çekmesi gereken virtleri düzenli olarak çekiyordu. İlminde miydi eksik? Oysa beş senedir *Tezkiret'ül Evliya*'dan *Menakıp*'a, *Kuşeyri Risalesinden Er-Riaye*'ye kadar bütün kitapları su gibi içmiş; nefsin mertebelerini, seyri süluk adabını en ince ayrıntısına kadar öğrenmişti. Her şeyi öğrenmişti de bir, yanlışın kaynağının

KEN
Dİ
Sİ

OLDUĞUNUÖĞRENEMEMİŞTİ.

SNAKE

BAZENİÇİNDEDEVASABİRYILANVARMİŞGİBİDÜŞÜNÜYORDU

SİRAN)
S
Ü
R
E
K
L
İ
K
E
N
D
İ
N
İ
BİRTÜRLÜDOYmayan

G
Ü
N
G
E
Ç
T
İ
K
Ç
E
B
Ü
Y
Ü
Y
E
N

TETRİS

şeh
vet

ri
ya

g
ı
y
bet

k i b i r

Hakikat yolunda aslolan, kalbi her türlü kötülükten arındırmaktı. Kalpte güzel vasıfların yer etmesi buna bağlıydı. Şeyhi bunları defalarca anlatmıştı

onlara. O da nefsiyle mücadele etmiş, kalbini arındırmayı başarmıştı. Tertemizdi içi. Su gibi duruydu. Kalbine gelen nefsi düşünceler, suya düşen kar taneleri gibi eriyip gidiyordu. Çoğu kişinin başaramadığını başarmıştı. Başarmıştı işte! Ancak içinde, hiçbir şeyle doldurulamayan bir boşluk... Neydi bunun sebebi? Bir gün şeyhine sordu. Şeyhi gözlerinin içine baktı ve sağlam örülmeyen duvar yıkılır dedi. Şeyhinin ne demek istediğini anlamadı. Anlarmış gibi yaptı.

ROAD FİGHTER

Nefsin fısıltılarına hiçbir şekilde kulak vermemeliydi. Yolculuğunu durdurmaya, onu arabadan atmaya çalışsa, hırsla yumruklarını sıkarsa da dinlememeliydi, dinlemeliydi, dinlememeliydi, dinlemeliydi, dinlememeliydi, dinlememeliydi, dinlememeliydi, dileme, dinleme, dinle, din, d...

Parmakları hâlâ telefonun tuşlarındaydı. Road Fighter oyununa ne zaman gelmişti? Kafası karmakarışık. Etrafa baktı. Kimse kalmamıştı otobüste. Evet dinlememeliyim diye mırıldandı. Bu işler...

"Hadi insene!" dedi şoför öfkeli bir sesle. "Son durak."

Kafasını toparlamaya çalıştı. Ama hâlâ daldığı hayallerin ve bölük pörçük düşüncelerin etkisi altındaydı. Daha doğrusu tefekkür mü demeliydi? Bir arabaya mı binmişti, yoksa nefsi mi ona binmişti, ruh bedene mi... Nefis, ruhun yerine, beden bineğine mi binmeye çalışıyordu...

Evet, dinlememeliydi...

"İnmiyorum!" dedi.

Kaptan yumruklarını sıkı.